

*Metsikud hobused murduvad vaid korra.
Inimese süda?
Sellega on hoopis teine lugu.*

Jamie Raintree

SÜDAÖÖ RÄNDVIINAMÄEL

Romaan

Originaali tiitel:
Jamie Raintree
Midnight at the Wandering Vineyard
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viies

Copyright © 2019 by Jamie Raintree
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01392621
ISBN 978-9949-82-699-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Sõsaratele, keda kasvatan.
Et te alati sõpradeks jääksite.

ÜKS

Suvel, enne kui ülikooli läksin, kaotasin ma kõik. Ma kaotasin oma parima sõbra, südame ja tulevikuplaanid.

Ma kaotasin selle, kes olin.

Mõned hüvastijätud olid paratamatud. Näiteks vanemate jätmine, et kolida New Yorki Columbia ülikooli õppima. Juba see oli piisavalt raske. Pool mu südamest ei lahkunud kunagi perele kuuluvast viinamäest, kuhu jäid kõik mälestused ja inimesed, keda armastasin. Teine pool minust asus kõhklevalt justkui hirvevasikas värisevail jalul maailma avastama, olles iga hetk valmis jooksu pistma.

Oli ka ootamatuid hüvastijätte. Kaotatud armastus. Mu esimene. Ta saabus tol suvel mu ellu, näiliselt vaid selleks, et panna mind kahtlema kõiges, mida elu, suhete ja iseenda kohta uskusin. Lennukile astudes olin vapustatud, sügavalt murtud, valmis puhtalt lehelt alustama, kui see üldse võimalik oli.

Seejärel muserdav hüvastijätt. Pärast seda, kui olin ridamisi viletsaid otsuseid langetanud, lõpetas meie kümneaastase sõpruse mu parim sõber – inimene, keda pidasin oma õeks –, andes viimase, lõpliku hoobi: avalduse, et ta ei tea enam, kes olen. Andes mõista, et ei tahtnudki enam teada. Ma ei saanud seda talle pahaks panna. Saatsin tol suvel korda asju, milleks ei teadnud end võimeline olevat, ja tegin talle haiget. Ent pärast kõike, mida olime läbi elanud, olin kindel, et mitte miski ei suuda meid lahutada. Ma eksisin.

Kuid hoolimata möödunud aastatest ja mu korduvalt murtud südamest, mille tunnistajaks meie väike veinilinn on olnud, kutsub mind sinna tagasi, mõjutades mind. Ma tajun seda nüüd – selle ainulaadset jõudu –, üksteist minutit enne südaööd, kui teen viimase parempöörde muldteele, mis viib Rändviinamäele.

Mu kodu.

Ma lülitan väikse, nelja uksega rendiauto raadio välja ning ajan istmel selja sirgemaks. Põlv vastu rooli, tõmban paksudest juustest patsikummi välja ja raputan neid, et valmistuda tervituseks, mida olen oodanud terve päeva ja iga päev pärast seda, kui siin viimati käisin. Seejärel, et mitte kedagi häirida, lülitan välja tuled, uputades auto ja suure maa-ala pimedusse. Auto jätkab mööda teed edasi rühkimisega, kuuvalgus mulle teed näitamas, ja ma ootan, millal maja nähtavale ilmub. Sellest on peaaegu kümme aastat, kui Paso Roblesest lahkusin ja New Yorki kolisin, kuid lõhnad, hääled ja mind valdav tunne on samad. Kodu ei muutu kunagi.

See on see, mida selle juures kõige rohkem armastan, ent ka põhjus, miks ma ei saanud jääda.

Ma kerin autoaknad alla, et sooja kevadõhku sisse lasta, sõites kaarja tervitussildi alt läbi ja möödudes veini degusteerimise ruumiks muudetud küünist, mille värv näeb välja sama värske nagu siis, kui aitasin seda peale kanda. Ehkki kümned aakrid maad mu ümber on pimedusse mattunud, võin seda oma vaimusilmas näha. Künkad, tuhandeid kordi tallatud rajad, kuiva mulla lõhn, küpsemata viinamarjade kibe maitse keelel. Ma tean iga puu laulu, kui puhub tuul ja kutsub mind kungastele... kaugemale, eemale.

Kui künka tippu jõuan, ilmub lõpuks nähtavale maja – nagu kauguses kõrguv tume kummitus. See on maja, milles kasvasin üles, verandatuli nagu majakas põlemas. Selle tagant tulevad nähtavale kõrvalhooned. Tall. *Külalismaja*. Ma mõtlen ta peale endiselt.

Ma neelan mälestused alla ja sõidan aeglaselt parklasse isa uue pikapi kõrvale, tolm ja kruus mu saabumist reetmas. Kui mootori seiskan, valitseb täielik vaikus. Niisugune vaikus, et tunnen trummikiles survet. Selline vaikus, mida New Yorgis ei ole.

Ma hiilin kikivarvul mööda jalgrada talli. Uks klõpsatab, kui haagi

töstan ja selle avan. Ma ei lülita tulesid põlema. Võin Midnighti* latrisse kasvõi kinnisilmi minna, kuid kõrgetest akendest paistab piisavalt kuuvalgust, nii et see pole vajalik. On täiskuu. Võib-olla on see märk.

„Midnight!“ hüüan ma ruumi. Ainsaks hääleks on loomade nihelemine.

Ma hüüan uuesti ja kui ta oma nina vahekäiku lükkab, puhken kergendatult naerma, ilma et enam kellegi äratamisest hooliksin. Ma lähen tema juurde ja panen peopesa ta siidiste mokaade juurde.

„Terekest, tüdruk!“ ütlen ma hellalt. „Olen sinust suurt puudust tundnud.“

Columbias haridust nõutades, õppemaksu tasumiseks igasugustel madalapalgalistel ametikohtadel töötades ja siis lugupeetud turundusfirmas esimesel töökohal alustades on mu külaskäigud koju olnud üksikud ja harvad. Viimane kord käisin siin kaks pikka aastat tagasi ja armastus oma hobuse vastu – see pöörane, tingimusteta, vankumatu armastus – on see, millest olen kõige enam puudust tundnud. Ma silitan ta nina ja surun põse vastu tema oma.

Kui Midnight rahutuks muutub, haaran seinalt ta päitsed ja kergitan latriukse haaki. Ma libistan päitsed kiirelt, vilunult üle ta nina ja juhatan siis latrist välja. Ta tume värv sulandub öösse välja arvatud valged kintsud, mis sama hästi kui helendavad. Ta karv helgib igal sujuval sammul.

„Kas tahad jooksmas minna, tüdruk?“ küsin ma.

„Isegi tere ei tule enne ütlema, mis?“ vastab kare hääl.

Ma võpatan, juuksed üle öla lehvimas, kui selja taha vaatan. Tallikabineti tuli süttib ja isa seisab ukse vahel. Ta toetub vastu uksepiita, käed taskus, põlvede kohal augud, sest kõikidel ta teksapükstel on põlvede kohal augud. Kuid ta lõug on sile ning ruuduline särk üks nendest kahest, mida ta pidulikeks puhkudeks hoiab. Ta löi end mu koju saabumise auks üles.

„Isa,“ ütlen õhku ahmides. Ma jooksen tema juurde ja heidan talle kaela, lastes ta maalähedasel lõhnal, tugevusel ja armastusel end ümbritseda.

* Midnight – südaöö ingl k (Siin ja edaspidi tõlkija märkused)

„Sa oled suures plindris, Mallory Victoria,“ ütleb ta, hääel nutune. „Sa ei tohi järgmised kaksikümmend aastat oma toast lahkuda. Ei, kolmkümmend.“

„Mina igatsesin sind ka,“ sosistan ma muiates talle kõrva.

„Ei jäänud küll sellist muljet.“ Ta naerab karuselt ja osutab peaga Midnighti poole.

Ma kehitan õlgu, ilma et häbeneneksin. Kõik, kes mind tunnevad, poleks midagi muud oodanud.

Isa võtab mul õlgadest kinni ja hoiab endast kaugemal. Ta mõõdab mind pilguga ja raputab pead, pisarad silma kerkimas.

„Kuidas sa küll nii suureks kasvasid?“ küsib ta. „Sa olid alles väike tüdruk, kui ära läksid.“

„Ma nägin sind möödunud jõuludel.“ Ma naeran.

„Kas seda nimetatakse siis nii, kui üksteisele jagatakse soola- ja pipratoosi kohal kingitusi restoranis, mille nime ma isegi ei mäleta?“

„Anna andeks, isa. Aga see tüdruk siin saab endale lubada vaid selliseid kortereid, mis pole külaliste majutamiseks piisavalt suured. Mul pole isegi mitte lauanõude komplekti.“ Ma naeran. „Aga mul on hea meel, et sa tulid. Ja ma armastan seda kaelakeed.“

Ma tõmban ehte särgi alt välja – see on abstraktne kujutis hobusest, lakk mu hingeõhust tekkinud tuules lehvimas.

Isa tõmbab kareda pöidlaga üle valge kulla ja ta naeratus muutub kurvaks.

„Kuule, jäta see,“ ütlen ma, müksates ta õlga. „Jäta see ajaks, kui lahkun.“

„Alles sa jõudsid ja juba räägid lahkumisest?“ Ta oigab ja teeb, nagu pussitaks end südamesse.

Mu lend toimub nädala pärast, mis on päev pärast istutamistalguid, mille jaoks koju naasin. Vähemalt tulin ma sellise ettekäändega lagedale oma ülemuse ja iseenda ees. Ma hõõrun alateadlikult tume-dat sümbolit oma parema käe randme siseküljel. Kui end sellelt taban, lasen kätel langeda.

„Isa, ära ole dramaatiline.“

„Oh, mine pealegi,“ ütleb ta, lükates mind Midnighti poole.

„Oled sa kindel?“ küsin ma, ehkki astun juba hobuse poole.

„Mine!“

Ma naeratan, annan isale põse peale musi, seejärel haaran Midnighti lakast kinni. Ma heidan jala üle ta selja, vaatan veel kord ainsa mehe poole, kellele võin päriselt toetuda, ning Midnight sörgib mu põgusa kannamüksu peale tallist välja õhe.

Kui hommikul ärkan, on päike kõrgel taevas, valgustades mu lapsepõlvvetuba maheda oranžika kumaga. Mu silmalaugude taga on mälestused eelmisest öhtust – Midnighti maa peal müdisevad kabjad, mu tuules lehvivad juuksed, kuu meile järgnemas. Mu peast vilksatavad läbi kujutluspildid nagu armastusloo kõrghetked. Ma üritasin New Yorgis seda tunnet millegi muuga asendada, kuid miski ei ole isegi mitte selle lähedale jõudnud – ei kiidusõnad ülemuselt, edukas ettekanne, esimene suudlus ega lõputul rannal uitamine. Kõige lähemal sellele on need unenäod. Ent kui seekord silmad avan, olen ma päriselt siin.

Kuid mitte kõik mu kojutuleku põhjused pole nii meeldivad. Ja kui head mälestused nii kergelt naasevad, siis ei saa halvad kaugele maha jääda. Ma oigan ja tõmban padja silmadele.

Pool tundi hiljem vean end lõpuks voodist välja ja otsin kohvrast välja jooksureideid, mis on ainus vabaajariietus, mis mul on. Näen vilksamisi vanu ratsasaapaid toanurgas, kuhu need jätsin, kulunud ja tolmuised. Ma peatun, mõeldes ajale, kui need olid minuga justkui üheks kasvanud, ja seon siis kinni oma tennisepaelad.

Väljas on jahe, ent kuivast maapinnast õhkuv soojus töötab peatset suve. Ma pole New Yorgi talvede läbilõikava külmaga harjunud ja päikesesoojus mu nahal tungib sügavale ihusse. Õhus on veidi niiskust, mida tuleb Lõuna-Californias ette vaid siis, kui jumalad meile naeratavad. Ma saadan taeva poole ühe kiire palve – uued viinapuud, mis istutamistalgutel mulda paneme, vajavad uues pinnases kohanemiseks häid ilmu.

Kui talli jõuan, on Tiramisu latter lahti ja ma kuulen toidudosaatori juures ämbrikolinat. Ma tean juba, kes see on. Ma peatun ukse vahel ja ütlen: „Terekest, kauboi!“